

Reform; ogsaa i saa Henseende er Savnet af de andre Lovarbejder, som skulle føre det Hele ind i Livet og i alt Fald supplere nærværende Arbejde, temmelig føleligt.

Den høitærede Justitsminister har nu ved at forelægge nærværende Lovudkast forgangen httret, at Ministeriet ikke ret vel vilde kunne udarbejde de andre Lovudkast, altsaa navnlig det efter Grundlovens § 76 behøvede Lovudkastet om Politiorbningen — Straffeloven, der jo er sin Fuldbendelse nær, er der forsaavidt ikke Tale om — og den store Mængde andre Lovarbejder, som nærværende Lovudkast gjør nødvendige, og som alt ere nævnte i Lovudkastet eller Motiverne dertil, forinden Rigsdagens Anskuelse om nærværende Lovudkast kjendes. Jeg tør ikke sige, at det er uden Tvivl, at Stillingen opfattes saaledes fra den ærede Ministers Side, men jeg tør i alt Fald sige, at det heller ikke er uden Tvivl, at Rigsdagen fra sin Side opfatter Stillingen saaledes, at man meget maatte ønske, forinden man endeligt vedtager et Lovudkast som det nærværende, i alt Fald nogenlunde at kjende Bestaffenheden af de andre vigtige Arbejder, som ere stillede i Udsigt. Nu være det langt fra mig at komme med nogen Bebreidelse for, at disse andre Lovarbejder ikke forelægges alt i denne Session; det er slet ikke min Mening. Hvad Straffeloven angaaer, maa det erkjendes, at det ligefrem har været umuligt for Ministeren at fremlægge den i nærværende Session, og hvad de andre Arbejder angaaer, da ere de — selv affeet fra den ærede Justitsministers Opfattelse af Nødvendigheden af at kjende Rigsdagens Anskuelse — i alt Fald saa betydelige og omfattende, at det efter den Tid, der er forløben siden sidste Samling, billigviis ikke kunde ventes, at de skulde være udarbejdede. Men Banffeligheden bliver dog ligesuldt tilføiede, fordi der ikke er Anledning til nogen Bebreidelse.

Der havde været en Maade, hvorpaa man kunde have hjulpet sig nogenlunde om end ikke ganske ud over Banffelighederne, og det undrer mig, at jeg i Motiverne til Lovudkastet slet ikke har fundet dette berørt, da det dog tidligere har været Gjenstand for megen Opmærksomhed og navnlig var optaget i det Lovudkast, der forrige Gang fremkom, og ligeledes var frem-

høvet i Udvalgsbetænkningen, nemlig, at begynde med at indføre den nye Tingenes Tilstand i Hovedstaden og de nærmeste Landdistrikter og ikke strax gjennemføre Reformen for hele Landet. Jeg skal paa ingen Maade gaae i Rette med Ministeren, forbi han ikke har fulgt denne Vej, skjøndt det vedblivende forekommer mig, at der vel kunde være at lægge Bægt paa, at her i Kjøbenhavn er den nye Politiorbning i Begreb med at blive til; her ere Forholdene for Retsorganisationen lettere og simplere at overskue og Beføstningerne ringere. Medens Savnet af Straffeloven naturligviis vilde være lige føleligt, naar det gjaldt om at ordne det specielt for Kjøbenhavn, vilde ellers iøvrigt de berørte Banffeligheder aabenbart være langt mindre, og her havde man jo desuden den Fordeel, at Kræfterne, der skulle tjene den nye Institution, staae ganske anderledes til Raadighed; havde man da først iværksat Reformen her og vundet Erfaringer og imidlertid forberedt Ordbningen for det øvrige Land, saa vilde vistnok den senere Gjennemførelse over det Hele kunne gaae adskilligt lettere. Smidtidigt maa Ministeren have seet dette anderledes; det er, som sagt, ikke berørt i Motiverne, og Grundene, hvorfor man ikke er gaaet ind derpaa, kjendes altsaa ikke; kun er det at formode, at Hovedgrunden er den Betragtning, der ligger lige for, at det aldrig er rart at skulle skabe saa store Retsforfæjlligheder for forfæjllige Dele af det samme Land — en Betragtning, der dog til andre Tider ikke har været til Hinder for lignende succesfve Udviklinger i vort Retsliv. Men imidlertid den høitærede Minister, i hvis Haand det jo fornemlig maa hvile, at kunne komme ud over Banffelighederne, naattet der begyndes i en større Maalestok, saa er der vel ikke Grund til at dvæle videre derved eller fastholde den tidligere Opfattelse; men naar jeg, som sagt, hverken stiller nogen Bebreidelse, fordi de andre vigtige Lovarbejder ikke ere fremlagte, eller gaaer i Rette med, at Ministeren ikke har indskrænket sig til Kjøbenhavn, saa bliver dog ligesuldt Banffeligheden, saa forekommer det mig, tilbage for Rigsdagen, den Banffelighed, at vi skulle tage Bestemmelse om et Lovarbejde som nærværende paa en Tid, hvor det er umuligt tilstrækkeligt at kjende alt